

de Radikale staaet sammen. Men vi har ogsaa staaet sammen med Partiet Venstre. Det ærede filosofiske Medlem fra Faaborg (Starecke) er en Frugt af dette Samarbejde; man kan vel ikke kalde det et Ægteskab, Ægteskab mellem tre er overordentlig sjældent og ikke noget heldigt Ægteskab. Jeg har overhovedet ment, at man ikke kan tale om Ægteskab, thi Kærlighed tror jeg ikke, man skal forlange mellem politiske Partier. Derimod tror jeg, at det bliver ganske nødvendigt i denne Samling, at der er et overordentlig stærkt Tillidsforhold mellem Partierne indbyrdes, hvis det skal lykkes at føre Grundlovssagen igennem. Landstingets Højre lurer paa det Øjeblik, hvor Forholdet splittes, er glad, naar der viser sig Mulighed for, at der indenfor Partiet Venstre og mellem Socialdemokrater og Radikale aabner sig Spaltninger, og bruger desuden enhver lille Begivenhed af politisk Art til at uddybe Forskelle, til at gøre Modstanden stærkere mod en splittet Magt, der kommer op imod det. Desværre vil man fra de forskellige Partiers Side bruge de smaa Uheld, som følger en Regering — en ganske simpel Følge af, at en Regering overhovedet maa handle, jeg kan næsten sige overhovedet maa tænke, er, at den begaar saadanne Fejl. Men Fejl, der er som Myretuer, gøres saa store som Bjerge. De politiske Partier gør i saa Henseende deres agitatoriske Pligt, det er der intet at sige til.

Det ærede Medlem (N. Neergaard) sagde — ja, jeg har en vis Frygt for, at den ærede Formand skal afbryde mig og sige, at dette egentlig ikke vedkommer Ejendomsskylden —, at der heller ikke er noget ondt i, at man bruger en Sag agitatorisk. Nej, det er der naturligvis ikke, naar man blot ved, hvor man vil hen. Men hvis man skal gaa sammen ad en Vej, saa er det maaske ikke saa heldigt, at den ene søger at puffe den anden i Grøften ved den Lejlighed, for saa bliver Følget noget afbrudt. Hvis man er saa uheldig, som nu i dette Tilfælde, at diskutere en Skattelov — og Skattelove, tør jeg vistnok sige, er Peberet og Saltet i det politiske Liv —, saa begynder Lidenskaberne at dirre, og Alvøren kommer op, ikke blot hos et Medlem som det ærede Medlem fra Søby (Pinstrup), som jeg ganske undtager og stiller til Side i en Fold for sig selv, men ogsaa hos os andre. Og naar man vil sige overfor en Regering, som kommer med et Forslag om at anvende en gældende Skattelovs Regler paa en forstandigere og retfærdigere Maade, end de i Øjeblikket anvendes, at der derved lægges

en ny Byrde paa Befolkningen, og at hvis ikke Forslaget gøres radikalt om — ja, det ærede Medlem sagde ikke „radikalt“, jeg ved nok, at det er et Ord, han ikke vil bruge, men altsaa, hvis det ikke gøres om og saaledes bliver til noget helt andet, saa kan det ikke benyttes —, saa er man inde paa en Agitation, som bestaar i, at et saadant Forslag pludselig skal vendes mod en Regering, som ved sit Lovforslag har ment at imødekomme Ønsker, som næres overalt i Befolkningen, ikke blot hos det radikale Parti, men — det maa det ærede Medlem indrømme — ogsaa hos Medlemmer af andre Partier, uden at man nogen Sinde har gjort en Tilslutning til Tanken om en almindelig Vurdering i Aaret 1914 afhængig af Ændringer i Ejendomsskyldloven. Jeg har ikke set noget herom i nogen af de Henvendelser eller Skrivelser eller Ønsker, der er fremsatte.

Naar man har nævnt den kommunale Skattekommission, som det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) mente, at jeg i Sommer skulde have henvendt mig til, hvilket jeg synes egentlig yilde have været ganske urimeligt, saa maa jeg dertil sige, at heller ikke den i sin Betænkning, saa vidt jeg kan se, siger noget om, at man ikke kan gaa til en almindelig Vurdering uden samtidig at indføre Ændringer i Ejendomsskyldloven. Jeg har erklæret mig villig til at gaa med til Ændringer i Fradragsreglerne, og hvorledes skulde jeg ogsaa andet, jeg har selv været inde paa saadanne Ændringer. Hvad det finansielle angaar, vil jeg dog tilføje, at det er under den Forudsætning, at de ikke bliver af anden Art end dem, man behandlede i 1909—10, thi kommer man med helt andre Fradragsregler, maa jeg som Finansminister have den Pligt at undersøge, hvad de finansielt er værd. Men jeg gaar ogsaa ud fra, at det ærede Medlem tænker paa de samme Regler, som vi behandlede den Gang — at der fra andre Medlemmer kan komme Forslag om andre Ændringer, kan man ikke være sikret imod, der er jo indenfor det ærede Medlems Parti Ønsker om, at hele denne Sag skal begraves.

Man maa jo kunne forstaa, at hvis man i dette høje Ting i høj Grad fremhæver, at dette Lovforslag skal tjene til at presse de store Landejendomme for en forøget Skattebyrde — det er det, det ærede Medlem og hans Venner siger —, men at man saa vidt muligt vil fritage de smaa — et meget rimeligt Princip i og for sig —, saa er det jo dog ikke det, man kommer længst med i det høje Landsting, hvilket jeg har nogen Grund til at vide, efter at jeg nu i adskillige Aar har haft Sæde der.